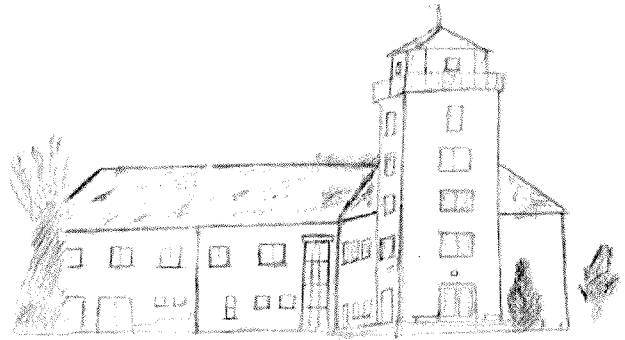
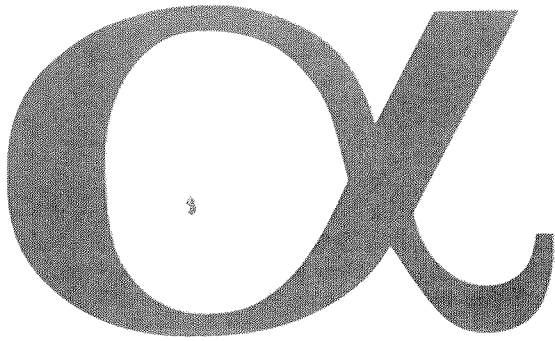

Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2012 ballagás/b

Kedves 12.b-sek!

Mostanában hozta elő valamelyikőtök az egyik órán azt, amikor legelőször beléptem a terembe még a Nyek első napján és az évnyitóra kellett levigyen a frissen magkapott osztályomat. Mint ez most utólag kiderült, az osztály határozott riadtsággal reagáltak a kopasz „kidobóember kinézetű” tanárra, bár ezt a megszeppenést én sem akkor, sem pedig azóta nemigen érzékelttem. (Hát, ebből is látszik, hogy van még mit tanulnom.)

Persze ahhoz, hogy felsoroljuk mindazt, ami az öt év alatt történt nyilván kevés lenne egy egész száma is az Alfának, nemhogy egy oldala, de lássuk...

Egyértelműen, és természetesen nem csak nálunk, a legmeghatározóbb élmények az osztálykirándulások voltak. Bár már rögtön az elején a gólyatáborba nem tudtam elmenni Veletek, mert akkor is becsipődött a derekam, kárpótlásul év végén jártunk Felsőtárkányban, Miskolctapolcán, a Bükkben. Egy napos késés a busz miatt, puliszka bográcsban, tűzrakás, nekem megint derékbecsipődés. De szép volt!

A következő etap a 9b év végén következett, amikor a Balatonfelvidék volt a célpont. A szállást azóta is a szememre vetitek, hogy másként kellett volna megoldani, (Tihany-Sajkod biológiai kutatóház padlásteré) bár én nem értem, hogy mi a baj azzal, ha az ember egy pele családdal alszik egy tetőtérben. Inkább az volt nektek a bajotok, hogy Artúr késő este még és korán reggel már túl hangosan hallgatta a zenét a fülhallgatójával, Beni pedig túl hangosan horkolt. Mindemellett, a Belső-tó ugyanolyan elbűvölő a szürkemarhákkal, az ürgékkel és a Gledícsia fával, mint a Külső tó, amiről megtudtuk, hogy egy tő nádból (bocsánat, rizómából van). De ami ott a nagy csoda volt, az a Kis-Balaton tájvédelmi körzetbe tett kiruccanásunk. Mi voltunk az utolsó csoport, akit oda még beengedtek, hogy körbemehessünk látni mindazt a csodát. Láttuk a tihanyi levendulatöveket is, és a keszthelyi Festetics-kastély után jót fürdöttünk a hévízi tóban.

A következő évben már Harkányt támadtuk be. Szintén fantasztikus a kisváros fürdője, de Pécs még szebb volt, bár éppen akkor tették rendbe valahogy egyszerre az egész várost, mert a Kulturális Főváros címet mégsem lehet topisan viselni. A siklósi vár sokakban mély nyomot hagyott, főleg az utána következő tűzrakásos, szalonasütés este. Azóta sem értem pontosan, hogy miért teszik nektek ennyire ez a nyuszikás vicc, amit minden évben el kellett mesélni a tűz mellett.

Erdély természetesen az osztálykirándulások királya! Tudom, hogy azóta is sóvárog mindannyitok szíve, (az enyém főleg!!!) hogy még egyszer valahogy oda visszamenjünk. ...és akkor még csak egy parányi szeletet láttunk az egészről. Ami viszont ott kétségtelenül a gyönyörű táj mellett a legértékesebb volt, (legalábbis nekem) azok az esti beszélgetések. Ott, abban a pár napban többet tudtam meg Rólatok, mint addig összesen.

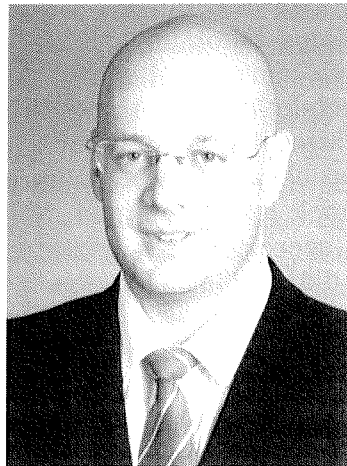
Igen, én soha nem voltam a családlátogatások híve, mert az ember miért is akarna látni egy kirakatot, de most már tudom, hogy ezt rosszul tettem. (Újabb tanulság saját magam számára!) Ha most újraindulhatna ez az öt év, mint ahogy természetesen nem indulhat újra, minden évben végigjárnam az összes családot.

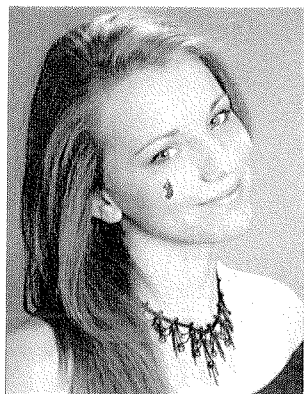
Az utolsó év is olyan lett, amilyeneknek lennie kellett. Bár a tanulmányi eredmények lehettek volna sokkal jobbak is, valahová mindenkinek csak sikerült jelentkeznie. Na, jó, nem mindenkinek, de ott határozott más tervek vannak, amelyek cseppet sem kisebbek, mint a többieké. Hárman is külföldre akartok menni, ami nagyszerű, mert világot kell látni, de ha már beteltetek az anyagcsábításával, gyertek haza harcolni az oroszlankekre, mert itt állandóan nagy a veszteség és kell az ember. Igazán nagyot valósítani az örökségre meg amúgy is csak itt lehet a Kárpát-medencében.

Szóval tudom, hogy sok mindenben lemaradtam Rólatok, és most már bevallhatom, hogy én többet tanultam Tőletek, mint fordítva. Mégis, három dolgot hadd mondjak, amit eddig én biztosan megtanultam az életben (bár még csak 36 évet éltem) és nagyon úgy tűnik, hogy ha tetszik ha nem ez így van.

1. A Teremtett Világban Tökéletes REND uralkodik. Ez a Tökéletes Isteni Terv alapján működik.
2. Ebből következik, hogy SEMMI nem történik véletlenül. Még a látszólag legkisebb dolgok sem.
3. Ebből pedig nyilvánvalóan tovább következik, hogy mindenki pontosan azt kapja, amit érdemel.

Ha ezt a három dolgot elkezdted mindenre (személyekre, tárgyakra, jelenségekre egyaránt) ráültetni, ami csak körbevesz most vagy később az életed során, akkor sokkal több mindent érthetsz meg, mint egy átlagpolgár, aki csak úgy leéli az életét. Ne csak leöld a Tiédet, hanem a végén a zsűri odafönt 10 pontra pontozzon! Egyszóval nyugalom van és éljen a Haza!

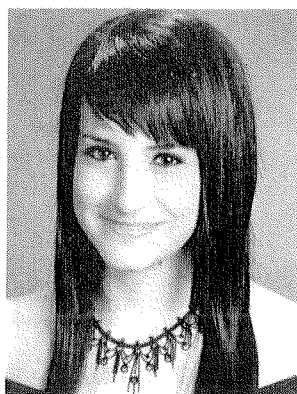

Albert Ágota

1993 júniusában születtem egy kis finn városkában, de 3 testvéremmel együtt már Pilisszentlászlón nevelkedtem. 10 éves törpeként kerültem ide és majd júniusban 19 éves, pár centivel magasabb törpeként hagyom el a gimnáziumot. Túlzás nélkül állíthatom, hogy ez a hosszú 9 év egész életemre nézve meghatározó időszak. „Alsós koromból” az ott szerzett (és azóta is megmaradt) barátok valamint a Veszélka tanár úr által szervezett szenzációs hittantáborok jelentettek sokat számomra, valamint nagygimnazistaként is hasonlóan kedves barátokkal és élményekkel (osztálykirándulások, szalagavató) gazdagodhattam. Az iskolának köszönettel tartozom a lehetőségekért (pályázatok, ösztöndíjak), a nagyszerű tanároknak, valamint a szellemi, lelki védettségért, amit az elmúlt években tapasztalhattam.

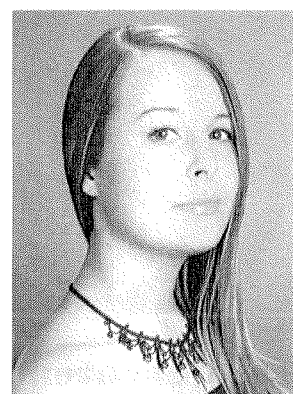
Felvételi jelentkezésemet (nagyfokú határozottságomnak köszönhetően) 8 különböző helyre adtam le, így most azokat nem is sorolnám fel. Viszont azt fontosnak tartom, hogy majd olyan munkát végezzek, ami által akár embereken, akár ezen az országon bármilyen formában segíthetek.

Végül egy nagyon egyszerű, de számomra kedves mottót szeretnék még megosztani: „Az életed végén két kérdést fogunk feltenni – leltél-e örömet az életben és voltál-e öröm mások számára?”

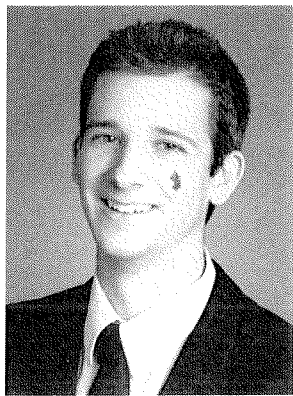
Almásy Flóra

Almásy Flóra vagyok, 1993. február 25-én születtem Budapesten, azóta is itt élek. Van egy macskám, akit Micinek hívnak, Micimackó után. Általános iskolába a Kós Károly Ének-zene Emeltszintű Általános Iskolába jártam, onnan kerültem ide. Az 5 év alatt voltak szép élményeim, és nem olyan szépek is. Sok nagyon jó barátot szereztem itt. Jártam Hollandiában és Franciaországban is a sulinak köszönhetően. Kaptam egy Kékmadár ösztöndíjat is, és szereztem egy nyelvizsgát, meg egy ECDL vizsgát. 11 éve tanulok fuvolázni, 5 évig tanultam zongorázni, 4 évig pedig furulyázni. Ping-pongoztam is 5 évet. A fuvolát lehet, hogy a Weiner Konziban fogom folytatni. Mégsem ezekben az irányokban képzelem el a jövőmet. Kedvenc tantárgyaim a matek és a fizika. Reményeim szerint az ELTE fizika szakán fogok továbbtanulni. De hát ki tudja! Nagyon érdekel a csillagászat, és még az is lehet, hogy csillagász lesz belőlem. De ha oda nem sikerül bejutnom, akkor megyek Debrecenbe. Mindenkinnek, aki még itt marad, azt üzenem, hogy ezt az 5 évet is túl lehetett élni! Kedvenc idézetemmel búcsúozom: „Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” 2 Tim. 1:7

Baranyai Virág

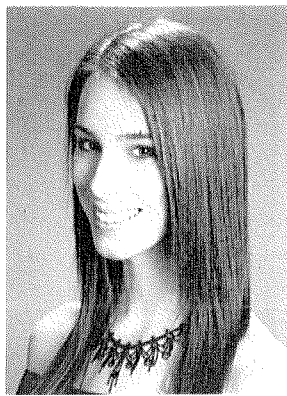
1992. dec. 29-én születtem Kerepestarcsán. Gyerekkoromat Veresegyházon töltöttem, majd elköltöztünk Óbudára, a III. kerületbe. Érdekes változás volt az életemben, amit a költözés hozott. A kisvárosi élethez szoktam hozzá, állami iskolába kerültem, holott az általános iskolai és a gimnáziumi tanulmányaimat is keresztény szellemű iskolában folytattam mindaddig. Szerencsémre átvettek a Békásmegyeren található Mustármag Keresztény Általános Iskolába és Gimnáziumba, ahonnan felvételt nyertem ide. A tény, hogy 0. osztályos lettem, furcsán hatott, de a gölyotábor, és az osztálykirándulás eloszlatta a kétségeimet, mindemellett sikeresen átmentem az ECDL vizsgákon, és végül az angol érettségim is meglett. Minden egyes osztálykirándulás emlékezetes volt, de a legjobb az erdélyi kirándulás minden osztály életében. Tapasztalt vezetőnk, Pesta, és Nyisztor tanár úr kalauzolásával feledhetetlen túrában volt részünk. Az elmúlt 5 év távlatából csak mosolyogni tudok az első éves megszeppent önmagamon. Sok baráttal lettem gazdagabb, sokat köszönhetek az osztálytársaimnak, legfőképp Márknak, és büszkék vagyunk, hogy mi lehettünk a tanár úr első osztálya, és most kíváncsian várom az életem folytatását.

Deim Pál

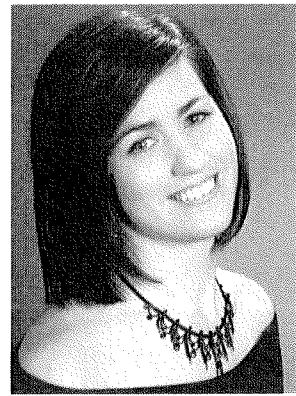
1992.09.14. születtem Budapesten. Egészen kicsi korom óta Szentendrén élek. 2003-ban kerültem a gimnázium 5. osztályába. Ekkor még nem volt új szárny, se ebédlő, se tornaterem, se kápolna, sőt még a nagy kék gömb se forgott az udvar közepén. Ennek ellenére többé-kevésbé vidáman teltek az évek. Az első 4 év után néhányan kiváltunk az osztályból, hogy a nyelvi előkészítőben próbáljunk szerencsét.

Sok szép emlékekkel, hasznos tapasztalattal gazdagodtam a 9 év alatt és életre szóló barátságokat kötöttem (remélem ezt barátaim is így gondolják). Sosem felejttem a testnevelés órákat az alagsorban, az osztálykirándulásokat, osztályprogramokat, ahol összecsiszolódkodhatt a csapat. A szalagavató is a sok küzdelem ellenére nagyon jó élmény volt. Örömmel gondolok vissza a sok kosarazásra és röplabdázásra a szünetekben és az órák végén. Jó volt az itt megszerzett tapasztalatokat a versenyeken is kamatoztatni. Köszönöm tanáraimnak hogy kijutottam Hollandiába, az Adriára, szereztem egy nyelvvizsgát és angolból és informatikából előrehozott érettségít tehettem. A jövőben remélhetőleg mérnök-informatikusnak fogok tanulni valamelyik egyetemen.

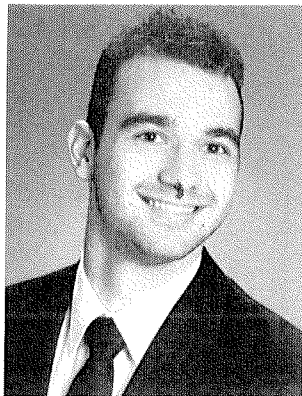
Az itt maradó diáktársaimnak üzenem, hogy helyettem is vigyázzanak a gömbre és néha simogassák meg, ha nagyon magányosnak tűnik.

Dékány Zita

1992. december 9-én születtem Budapesten. Születésem óta Pilisszentkereszten élek a családommal. Az általános iskolai tanulmányaimat a Pilisszentkereszti Szlovák Nemzetiségi Általános Iskolában végeztem. A Refibe Mariann tanárnő biztatására felvételiztem, ugyanis jó szomszédság révén szóba került a továbbtanulás, és így az iskolaválasztás is. Így lettem 2007-től a gimnázium diákja, és immár ötödik éve koptatom az iskolapadot. Sohasem felejttem el az első napot, amikor rémülten huppantam le az első szabad székre, és igencsak meglepődtem, mikor Nyisztor tanár úr egy „Emberek! Nyisunk ablakot!” mondat keretében beviharzott az osztályba. Attól a naptól kezdve egy szuper közösség tagja lettem, ami megannyi izgalmas eseményt tartogatott számomra. Táncórák, sportnapok, festés, ki mit tud, mire jutottunk, mikulás, osztálykarácsonyok, örömtánc, csendesnapok, kirándulások. Megannyi csodálatos helyszín és emlék, amit sosem felejték el! Az itt eltöltött idő alatt rengeteg hasznos és javamra váló dolgot tanultam, ami remélem a jövőben a segítségemre lesz majd. Hálás vagyok, hogy ebbe az iskolába járhattam. Nagyon örülök, hogy ilyen sok különleges emberrel hozott össze a sors, sokat tanulhattam tőlük.

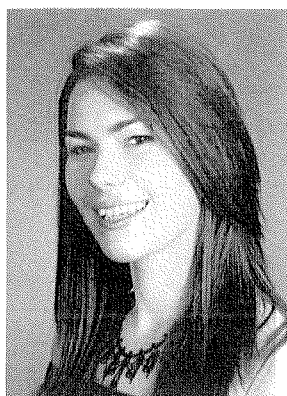
Erdős Dóra

Amikor ötödikes koromban ebbe a gimnáziumba jöttem, nyolc év nagyon hosszú időnek tűnt. Akkor még nem is sejtettem, hogy a végén kilenc lesz belőle. Nyolcadik osztály után ugyanis nyelvi előkészítőbe mentem, amit egyáltalán nem bántam meg, sőt. Sosem fogom elfelejteni a sítáborok remek hangulatát; a kosármecceket Mezőtúron, ahol a csapat igazán összekovácsolódott; a Lónyai Röplabda Kupát, ahol tanárok és diákok teli torokból kiabálták nekünk, hogy: „HAJRÁ REFI!!!”; a sportbajnokságot Huntingtonban, Szentendre angliai testvérvárosában; a holland csereprogramot, amely során egy másik ország szokásait ismerhettem meg testközelből; és persze az osztálykirándulásokat, ahol igazi barátságok születtek. Mindenkit arra buzdítok, hogy használja ki azt a számtalan lehetőséget, amelyet ez a remek iskola kínál: sportoljatok minél többet, lássatok világot, legyetek nyitottak! Meg persze tanuljatok sokat... Hálás vagyok azoknak a tanáraimnak, akik felébresztették bennem a tudás iránti vágyat, és emberileg is rengeteget tanultam tőlük. Talán az ő hősies példájuk is szerepet játszik abban, hogy szeptembertől a Bécsi Pedagógiai Főiskolán szeretnék továbbtanulni. Kilenc év „refis lét” után úgy érzem, jól fog jönni egy kis változás.

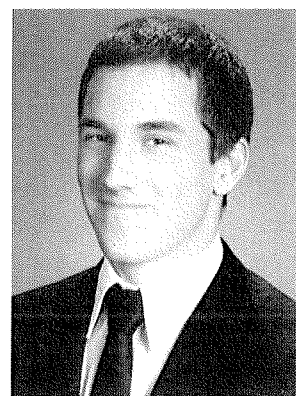
Fórisch Bence

1992. szeptember 11-én születtem Miskolcon, 19 éve Szentendrén élek. Az elmúlt 5 hosszú év alatt rengeteg élményben volt részem. Osztálykirándulások, amik közül az erdélyi volt a legjobb, ami az osztályfőnökünk vezetésével talán az 5 legszebb nap volt az 5 év alatt. Megnyertem az Adria-ösztöndíjat, a holland-magyar csere kapcsolatot, kosárcsapattal Mezőtúron győzelmet arattunk, röplabdacsapattal Kecskeméten jártunk, na és persze felejthetetlenek a sportnapok. A sok szép emlék mellett persze voltak kellemetlenebbek is, de az idő multával megszépültek. Nagyon sok barátot köszönhetek az iskolának, első perctől kezdve egy jó osztályközösség tagja lehetek, ami sokat segített a nehézségek leküzdésében. A pihenés és szórakozás mellett azért néha tanultam is, így sikerült 9.-ben letennem az ECDL vizsgát és 11.-ben az angol középfokú nyelvvizsgát és két előrehozott érettségít is, így idén már csak a magyar, matek és történelem érettségim kell megállnom a helyemet. Remélem, tanulmányaimat BME építőmérnöki karán folytathatom.

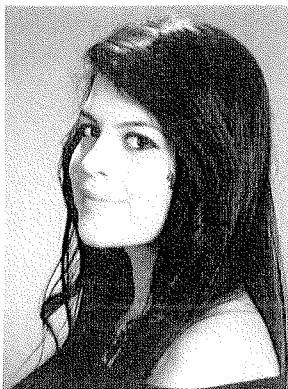
Gacsályi Karolina

Az elmúlt napokban sokat tűnődtem, azon, hogyan tudnám összefoglalni azt a kilenc évet, és azt a sok élményt, amit nyújtott számomra a Szentendrei Református Gimnázium. De kezdjük az elején! Tahitófaluban élek szüleimmel és az öcsémmel, eleinte a Szent András Általános Iskolába jártam, majd ötödikes kisgimnazistának jelentkeztem ide, ezután nyolcadikosként a nyelvi osztályt választottam. Bár a régi barátokkal megmaradt a jó viszony, úgy érzem ezzel a társasággal is feledhetetlen élményekben részesültem. Csak néhányat említve: remekül sikerültek az osztálykirándulások, de különösen az erdélyi, a túrázások a Pilisbe és a sportnapok. Ezeket az alkalmakat és az évek során kialakult barátságokat sose fogom elfelejteni. Néhány szót írnék a tanulmányi eredményeimről és terveimről is: az itt eltöltött idő alatt sikeresen megszereztem az ECDL bizonyítványomat és egy angol középfokú nyelvvizsgát. Ezen kívül részt vettem versenyeken, illetve nagy örömmel szolgált, amikor megtudtam, hogy elnyertem a Fesch ösztöndíjat. A jövőbeli célom, hogy bekerüljek az általam első helyként megjelölt Semmelweis Egyetem Gyógyszerész karára. Egyet már most biztosan tudok, a gimnáziumi évek szép pillanatai örökre megmaradnak az emlékezetemben.

Gáthy Benjámin

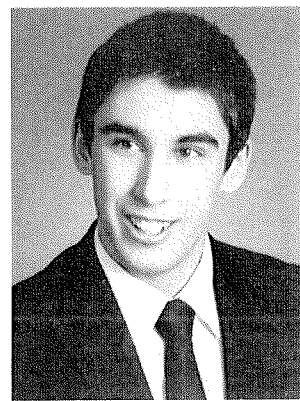
1992. április 1-jén születtem, Bolondok napján. A bemutatóm ebben az iskolában nem volt valami sikeres, majdnem kirúgtak egy verekedés miatt... Remélem, sikerült azóta bizonyítanom, hogy nem csak verekedni tudok. Megszereztem az angol középfokú nyelvvizsgát, az ECDL bizonyítványt és két tárgyból is sikeresen 90% fölött érettségiztem. Öregbítettem az iskola nevét matematika versenyen és sportban egyaránt. Nagy szívfájdalmam, hogy kézilabda csapata nincs az iskolának, pedig 7 évet kéziztem, és igazán megmutattam volna, hogy ahhoz mennyire értek. Öregbítettem ám a magánéletben is az iskola hírnevét. A szentendrei ifjúsági élet igen aktív tagjainak mondhatjuk magunkat mind nappal, mind éjjel ;) De komolyra fordítva a szót, fontos volt számomra a továbbtanulás. Energetikai mérnöknek szeretnék tanulni a BME-n, és ezért megteszek mindent. Majd ha Ti is 12. osztályosok lesztek, megtudjátok, mennyire fárasztó év is ez. Nem tanácsolom, hogy az érettségi-re hagyjátok a tanulást. Ahogy kedvenc filmemben is mondta Qui-Gon Jinn: „Ne feledd, a jelen a fontos. Arra összpontosíts.”

Gönczy Adrienn

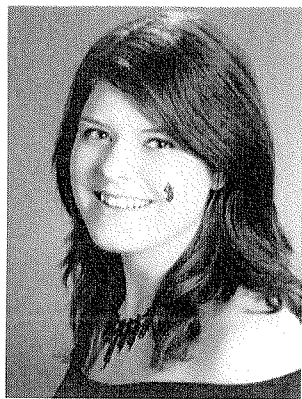
Gönczy Adriennek hívnak, 1992 márciusában láttam meg a napvilágot Budapesten. Azóta is itt élek szüleimmel és három testvéremmel. Szüleim biztatására jelentkeztem a gimnáziumba, akik úgy gondolták, hogy a megfelelő tudás megszerzése mellett az erkölcsi értékek is fontosak. Ez alatt az öt év alatt, úgy érzem, sikerült elsajátítanom mindazt a tudást és tapasztalatot, amelyek felhasználásával készen állok elkezdni életemnek egy újabb szakaszát. Tanulmányaimat Dániában szeretném folytatni, turizmus-vendéglátás szakon. Tudom, hogy közhelyesen hangzik, de az egyik szemem sír, a másik pedig nevet, hiszen számtalan kedves és maradandó emlék fűz ezekhez az évekhez. A cserediák program és az ez alatt, Hollandiában betöltött 18. életévem, az erdélyi osztálykirándulás hosszú buszútjai és vidám estéi, a szalagavatóra való izgatott felkészülés, majd a pillanat, amikor először felmentünk a színpadra... Ugyanakkor várakozással telve nézek a jövő elé is, hiszen mindannyian választút elé érkeztünk. Kedvenc íróm, Paulo Coelho szavaival élve: „Az életünk folyamatos utazás, a születéstől a halálig. Változik a táj, változnak az emberek, alakulnak az igényeink, de a vonat halad tovább. Az élet a vonat, nem a vonat állomása.”

Horváth Lilla

1993 augusztusában, Áron testvérem után 4 perccel, 3. gyermekként láttam meg a napvilágot, Budapesten. Mióta az eszemet tudom, Szentendrén élek szüleimmel és néha Esztergomból hazatérő ikertestvéremmel. Az osztályba tizedikben csöppentem be. Számomra meglepő kedvességgel fogadott a már összeszokott csapat. Bekerültem egy kis időre a röplabda csapatba is és lehetőségem volt a többiekkel néhány meccset megnyerni. Rengeteg barátot szereztem és számtalan élményben volt részem. Ilyenek például a felejthetetlen és fárasztó szalagavató próbák, a humoros sportnap és az erdélyi kirándulás (ezzel az osztállyal első és utolsó kirándulásom). Örülök, hogy vallásos iskolába járhatam, mert kaptam egyfajta lelki támogatást is, melyek a nehéz időszakokban nagyon sokat segítettek. Nagyon köszönök mindent a tanáraimnak és persze az osztálytársaimnak, akik rengeteget segítettek nekem, hogy idáig eljussak. Két és fél éve járok rajzolni, mióta kitaláltam, hogy ha nagy leszek, házakat fogok tervezni. Nagyon megszerettem a rajzot és szabadidőmben furcsa módon kockákat és mértani testeket rajzolok. Tanulmányaimat a Debreceni Egyetem építészmérnöki karán szeretném folytatni.

Kalatovics Artúr Aszter

Nos, valóban Artúrnak hívnak, nem beszélve az Aszterről, az is igazi. Hogy miért? Talán, hogy ne legyen olyan unalmas a névsorunk. Amúgy egész közel születtem a sulihoz, itt Pócsmegyeren. Akkor még nem tudtam, hogy visszatérek Szentendrére, eltölteni ifjúságom legszebb éveit, bár beszélni sem tudtam még az idő tájt. Aztán Csillaghegyre kerültem, hogy kellemeseket Hévezzek, bussozzak, autózzak, fussak, biciklizsek, kajakozzak majdnem minden áldott nap. De végül is megérte. Megérte, mert hát nem holmi állami szabadszellemű oktató apparátusban sikerült megformáznom személyiséget, hanem itt, egyházi intézményben, szigorú erkölcs közepette. Jóllehet, volt egy pár megszoknivaló, valamint egy csöppnyi hócipőtöltelék, de összességében csak azt tudom ismételgetni, hogy megérte. Hiszen bizonyítványt bárhol szerezhethet az ember, de én, meg a társaim ennél értékesebb tulajdonnal is fel lettünk szerelve, mégpedig az élethez elengedhetetlen emberi tartással, azzal a műves korsóval, amibe megszerzett tudásunkat önthetjük. A lényegre terelven a szót, a jövőben orvosi pályán (valamint továbbra is kajakban) szeretnék mozogni, kielégítve a biológia után érzett olthatatlan szomjamat, nem beszélve értelmes mivoltáról. –Remélem, így is lesz. Még visszanézek!

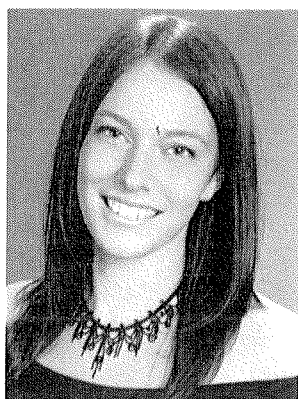
Káldy Zsófia

1992. augusztus 30-án születtem Budapesten, jelenleg Szentendrén élek családommal. Négy testvérem van: két nővérem és két bátyám.

Nyolc évig a Szent András Általános Iskolába jártam és 2007-ben kezdtem el pályafutásomat itt. Az osztályban nem volt nehéz barátokat szerezni, mert sokukat már általánosból ismertem.

Szerencsésnek mondhatom magam, amiért egy évben nyerhettem el az Adria és a „Z” ösztöndíjat, majd tavaly másodmagammal a „T” ösztöndíjat. Ezeken kívül sikerült megszerezni az ECDL oklevelet és egy angol nyelvvizsgát (és remélem a németet is sikerülni fog). Büszke vagyok arra is, hogy tagja lehettem az iskola röplabda csapatának. Legkedvesebb emlékem, amikor tavaly mi rendeztük meg a röplabda bajnokságot. Habár nem nyertünk, öröm volt látni, hogy az egész iskola összefogott, és tanár, diák egyemberként szurkolt nekünk. Nem tudom melyik más versenynél volt még ilyen. Remélem, ha mi elme gyünk, akkor is megmarad a röplabda az iskolában.

Mindig igyekeztem jól kijönni az iskolában a tanárokkal, diákokkal, bár néha súrlódások is történtek. Összességében azt hiszem, örömmel fogok visszatekinteni az itt eltöltött évekre. Továbbtanulásomat Szegeden vagy Keszthelyen szeretném folytatni, mint gazdasági és vidékfejlesztési agrármérnök.

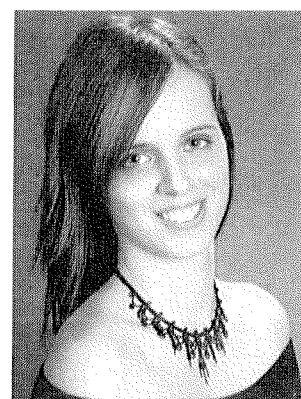
Kemenesi Dóra

Kemenesi Dórának hívnak. Itt lakom Szentendrén, közel az iskolához, ami nagyon kényelmes, mivel általános iskolába Pesten jártam, ezért mindig sokat kellett utaznom. Az itt eltöltött évek alatt megtanultam sok mindent értékelni, gazdagabb lettem rengeteg élménnyel. Lehetőségem volt megszerezni az ECDL vizsgát, és eljutni olyan helyekre, ahova egyébként nem lett volna lehetőségem, mint például Adriára, vitorlázás keretein belül, amit soha nem fogok elfelejteni.

Mikor a gólyatáboron részt vettem, egy szürke kisegérnek éreztem magam, ebből kifolyólag úgy gondoltam, hogy a következő öt év is így fog eltelni, de szerencsére nem így lett. Hamar összebarátkoztam az osztály tagjaival, szoros barátságokat kötöttem, és remélem, az osztálytársaim mosolyogva fognak rám visszaemlékezni.

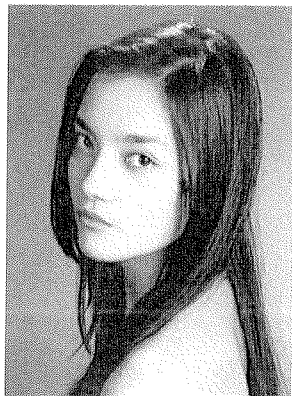
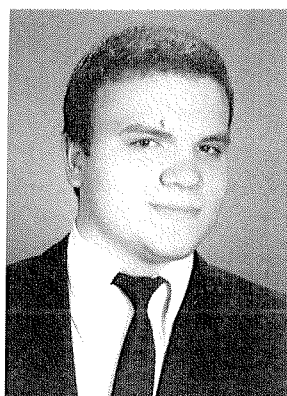
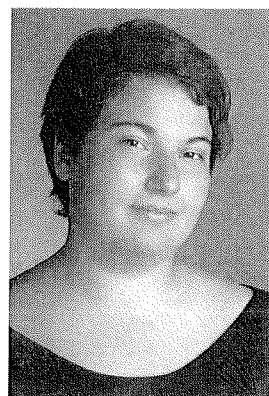
A gimnázium után a Budapesti Gazdasági Főiskolán szeretnék továbbtanulni. Mivel nagyon szeretek sütni-főzni, érdekelnek az újdonságok, remélem, hogy a későbbiekben a munkám is a gasztronómiához fog kapcsolódni.

A még itt tanulóknak kívánok sok sikert és kitartást az élet-hez.

Kiss Barbara

Eddigi életem 19 évéből 5 évet a Református Gimnáziumban töltöttem. A Refi falai között és azon kívül is rengeteg barátot, élményt, tapasztalatot, bizonyítványt, papírt és jegyet szereztem. A felsoroltak közül a legutolsó az egyetlen, mely több rosszat jelentett, mint jót. Tanulmányaim során megszereztem az angol nyelvvizsgát és az ECDL bizonyítványt. Eljutottam a velencei karnaválra, Franciaországba, ahol megmásztam az Eiffel-tornyot és Ausztriába, ahol megpróbáltam elsajátítani a síelés tudományát-sikertelenül. 11. osztályban részt vehettem az eddigi legjobb osztálykirándulásunkon Erdélyben, ahol fantasztikus és felejthetetlen napokat töltöttünk. Az elmúlt öt évben olyan dolgokat is tanulhattam egy-egy órán, amelyeket egy tankönyv sem tartalmaz. Megszerezhettem azt a tudást, ami nem csupán átsegít az érettségin, hanem egész életemben elkísér majd. Ami a jövőbeni terveimet illeti, arról még nem tudok nyilatkozni. Szeretnék tanulni, utazni, és megtapasztalni, milyen is az a „nagybetűs élet”. De egy biztos: olyan életet szeretnék élni, ami megfelel Albert Einstein egyik bölcsességének:” Ne sikeres ember próbálj lenni, hanem értékes.”

Kovács Ayona**Kovács Pál Márk****Lukács Erika**

Kovács Ayonának hívnak, '92 decemberében születtem Budapesten. Édesanyám dr. Damdindorj Danima orvos, a budapesti SOTE-n végzett, majd Mongóliában is szerzett két diplomát. Édesapám Kovács Imre Barna művész, a Princeton University-n tanult. Írt, festett, kutatott, jelenleg gyönyörű ékszereket tervez. Remélem, én magam is olyan okos és nagyszerű ember leszek, mint amilyenek ők, és amilyené szeretnék, hogy váljak. Van két testvérem, egy húgom és egy nővérem. Nővérem, Onodelger nemzetközi gazdálkodást tanul francia nyelven, a gyönyörű húgom pedig ide jár a Refibe. Szeretek annyiszor kint lenni a barátaimmal amennyit csak tudok, nagyszerű helyekre utazni, különböző országok gasztronómiai különlegességeit megkóstolni és elkészíteni, lovagolni, sziklát mászni, idegen nyelveket tanulni, hogy majd alkalmazhassam is őket. Érdekesnek találom a pszichológia tudományát, és ilyen irányban is szeretnék elhelyezkedni.

Kovács Pál Márk vagyok. 1992. június 26-án születtem, Budapesten. Jelenleg Budakalászon élek a családommal. Két húgom van, az egyik 11 éves a másik 6. 12 éves korom óta foglalkozom küzdősportokkal, de azok mellett rengeteg más sportágba is belekóstoltam. Ötödik éve járok ebbe a gimnáziumba, és büszke vagyok rá. Érettségi után az ELTE Informatika karára szeretnék menni. Az SZRG-ben rengeteg dolgot tanultam, és megannyi mást gondoltam át az életemben. Ahogy telt az idő, mindenki változott körülöttünk. Vannak, akik jobbak lettek, de sajnos vannak, akik nem túl jó utat választottak maguknak. Természetesen vannak jó és rossz emlékek, de igyekszem csak a jókat tovább vinni az életemben, miután kilépek az iskola kapuin. Hát dióhéjban ennyit magamról, akik ismernek, azok úgyis tudnak mindent. Legyen ez a pár sor a köszönetmondás helye. Elsősorban szeretnék köszönetet mondani drága barátnőmnek, Baranyai Virágnak, aki mindig mellettem volt a bajban és támogatott. Köszönet illeti angol tanárunkat és osztályfőnökünket Nyisztor Gergely tanárurat, aki felkészített minket az előrehozott angol érettségire és megszervezte osztálykirándulásainkat, és a felejtetetlen erdélyi kirándulást!).

Tizenöt voltam, amikor a gimibe kerültem és ma már lassan húsz leszek. Most még úgy érzem, hogy olyan lesz elballagni, mintha egy bezárt madarat kieresztenének, hogy szabadon szálljon, de tudom, egyszer majd visszavágyom. Mindegy is.

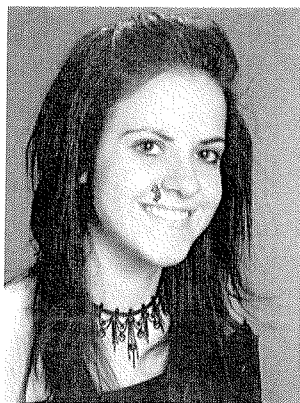
Mit is szeretnék, merre indulok?

Nos, úgy döntöttem, hogy jövőre még nem kezdek bele az egyetemi életbe, előtte mindenféleképpen szeretnék egy szakmát. Igazából évek óta nagy vágyam, hogy fodrász legyek, szóval az irány adott.

Természetesen, mint minden diáknak, azért álmaim is vannak. Miután minden tanulmányomat elvégeztem, szeretnék pár évre Japánba költözni, rettenetesen vonz a kultúra és tegyük hozzá azt is, hogy a japán nyelv kezd nagyon népszerű lenni, jól el lehet vele helyezkedni. Majd meglátjuk. ^.^

Nektek pedig sok erőt és kitartást kívánok a továbbiakban!

Áldás békesség!

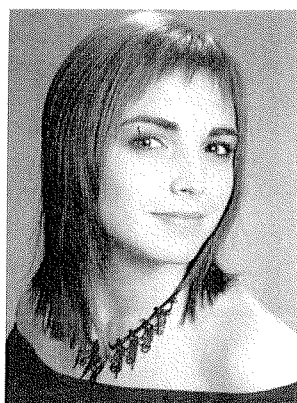

Móricz Bernadett

Azt hiszem nem újdonság, ha azt mondom, hogy én is 1992-ben születtem. A családom többi tagjával ellentétben, akik az erdélyi hegyek között látták meg a napvilágot, nekem a nyolcadik kerület jutott. Azonban nem lehetek hálátlan, mert a családunk Magyarországra való költözése formálta életem meghatározó pillanatait, amelyek között nagy jelentőségűnek tartom a Református Gimnáziumba történő jelentkezésem és felvételemet.

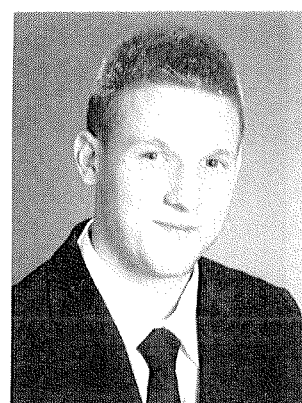
Nagyon örülök, hogy ide járhattam és hogy még „ide járhatok”- egyrészt, mert így napi szinten gyakorolhatom a pontos érkezést, másrészt pedig, mert hihetetlen kedves és értékes emberekkel ismerkedhettem meg. Számomra az utóbbi két év nagyon jelentős volt, főleg a barátságaimat illetően. Gimnáziumi éveim során sikerült megszereznem az ECDL bizonyítványt, illetve részt vehettem egy nagyszerű csapattal az Országos Bibliaismereti Versenyen, ahol első helyezést értünk el. Hálás vagyok azokért a tanáraimért is, akik nem csupán a tananyag szakszerű átadását tűzték ki célul, hanem arra is törekedtek, hogy jobb emberré váljunk.

A jövőmet illetően, mindenképp szeretnék fiatalokkal foglalkozni, mert úgy érzem az emberiség jövőjének a kulcsa a helyes értékrenddel elindított gyermekekben, fiatalokban rejlik.

Nagy Júlia

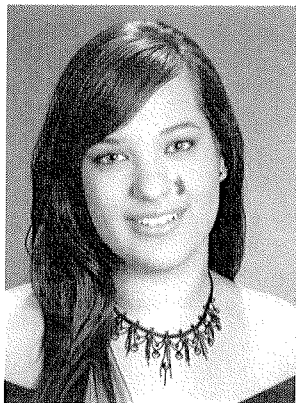
...Hogy mi történt velem az elmúlt 5 évben...? Tanultam, dolgozatot írtam, feleltem. Na jó, komolyra fordítva a szót, nehéz lenne leírni, sőt, szerintem nem is lehet egy oldalban összefoglalni. Annyit viszont elmondhatok, hogy ezalatt az öt év alatt nőttem fel igazán, sok tapasztalatot szereztem, és még több barátot, akikkel rengeteg mindent éltünk át. Ezek közé sorolnám az erdélyi osztálykirándulásunkat, a szalagavatónkat, és a sulin kívüli programokat. A sok jó mellett persze voltak napok, hetek, amikor semmi nem úgy sikerült, ahogy terveztem...de segítőkész tanáraimnak és a barátaimnak köszönhetően mindig sikerült talpra állni, és végigcsinálni, amibe belefogtam. Az igazat megvallva, szerettem ide járni, és lehet, hogy hiányozni fognak a gimnázium zárt, biztonságos nyújtó falai. Hiszen kikerülök a nagyvilágba, és a saját lábamon kell megállni, még ha nehéz is lesz. Felnőttem, és a gimivel nincs vége, menni kell tovább. Ha sikeres lesz az egyetemi jelentkezésem, beteg gyerekekkel fogok foglalkozni, és olyanokkal, akik nehéz családi körülmények között élnek. Ha nem, akkor valami más irányba fogok indulni. A lényeg, hogy remélem, sok új élménnyel leszek gazdagabb, nektek pedig kitartás, az évek gyorsan repülnek, én már csak tudom!

Németh Kristóf

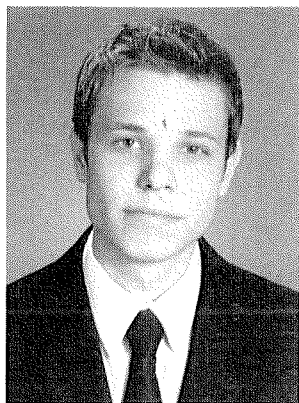
1992. június 24-én születtem Budapesten. Leányfalun élek két testvéremmel együtt. Általános iskolai tanulmányaimat a Szent András Általános Iskolában kezdtem, majd két évet töltöttem el a Ferences Gimnáziumban. 2007-ben érkeztem a nyelvi előkészítőbe. A második évben megszereztem az angol középfokú nyelvvizsgát. Érdekelnek a nyelvek és a történelem, de a legfontosabb számomra a sport. Régebben fociztam, röplabdáztam, s már öt éve a szentendrei NB II-es kosárcsapat játékosa vagyok. Az iskolai élethez is leginkább a sport által kapcsolódtam, szép eredményeket értünk el a röplabda- és a kosárcsapatnál. Legemlékezetesebb sikerünk a 2011. évi Mezőtúron rendezett Református Középiskolák Országos Kosárlabda Bajnokságán elért első helyezésünk. Külön sikert jelentett számomra, hogy én kaptam meg a legjobb játékos és a pontkirály címet is. Sok élménnyel gazdagodtam az évek során, osztálykirándulások és osztályprogramok keretében. A jövőben is a sporttal szeretnék foglalkozni, tanulmányaimat is ebben az irányban folytatnom tovább.

„Akár azt hiszed, képes vagy rá, akár azt, hogy nem, általában igazad van.” – Henry Ford

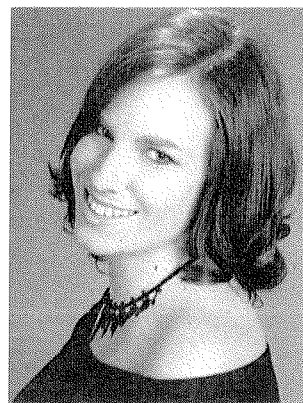
Papp Hermina Nelli

Bár a nevem Papp Hermina Nelli, itt mindenki csak Hermina-Nellinek vagy Nellikének ismer. Annyit harcoltam a második nevem használatáért, hogy a végén csak ez maradt, igaz sehol az iskolán kívül senki nem hív így, talán ezért nem figyelek rá oda a mai napig sem. Mielőtt ide jöttem rengeteget vacilláltam, és mikor bekerültem, még többet. Jó helyen vagyok én itt? Mára bátran mondhatom, bár nem tudom máshol milyen, én jól éreztem magam még az utolsó év feszültebb hangulatának ellenére is. Semmire nem cserélném el az itt szerzett élményeket, amikre már most mosolyogva emlékszem vissza: az osztálykirándulásokra, a kecskeméti röplabda kupákra, az Adria ösztöndíjra, a szalagavatóra és a készülődésre, a Mire jutottunk?-okra. Ám a legtöbb, amit az iskolától kaptam, azok mégis a barátok, onnan lehetett minket felismerni, hogy mind az ebédlőből, mind az iskolából utolsóként távoztunk, mindig nevetve (hála a véget nem érő beszélgetéseknek). De ezt szeretett osztályfőnökünk, Nyisztor Gergely tanár úr elnéző mosollyal figyelte. Az életcélom mindig az volt, hogy királylány legyek, de amíg erre várok, jelentkeztem alkalmazott látványtervezésre. A diákoknak sok jó élményt, az érettségizőknek sok sikert kívánok, a tanároknak pedig kitartást.

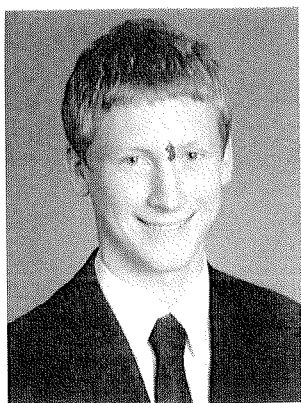
Pintér Márton

Pintér Márton vagyok, Szentendrén élek. 1992. december 7-én születtem és 2007 szeptemberében jöttem a Szentendrei Református Gimnáziumba nyek-esként, és el kell hogy mondjam, maradandó és számtalan jó emlékekkel teli 5 évben volt részem. Ezekben az években olyan embereket ismertem meg, akikkel rengeteg értékes időt tölthettem el. Sokukkal nagyon jól éreztem magam, és sokuktól rengeteget tanulhattam, mind diákoktól mind tanároktól egyaránt. Örülök annak, hogy én és az osztályom Nyisztor tanár urat kaptuk meg erre a pár évre, rendkívül jó osztályfőnöknek tartom. Sokáig az osztályomról azt gondoltam, hogy nem képes az összetartásra, összefogásra, azonban ezt a feltételezésemet jó párszor megcáfolta számtalan esemény, amikor az egész osztály szinte mindent megtett egy fontosabb cél elérése érdekében. Gondolok itt például a sportnapokra, ahol sokáig veretlenek voltunk, vagy a szalagavatóra, melyben az osztály kisfilmje olyan szintű sikert aratott, amit nem sokan gondoltak volna. Felidézve ezt az öt évet, sokkal több jó emlék köt az osztályomhoz és az iskolához, mint ahogyan azt időközben gondoltam.

Simon Judit

Családommal Szentendrén élek. Tanulmányaimat a Szent András Általános Iskolában kezdtem, majd sikeres felvételt tettem a Refibe. Az öt év alatt rengeteg élménnyel gazdagodtam, amelyre biztosan örömmel fogok visszaemlékezni. Ilyen volt a gólyatábor, a sok osztálykirándulás, és a közös színházlátogatások. Kiemelném a tizedikes velencei utat, ahol még a tíz órás buszút sem szegte kedvünket, mivel a cél a karnevál volt (megtalán a pizza, tiramisú, csekély olasztudásom csillogtatása és szuvenírek beszerzése). Emlékezetes volt az erdélyi osztálykirándulás és a szalagavató is, amit sosem felejték el! Az iskola sok lehetőséget nyújtott: részt vehettem a színjátszó körben, járhattam a kórusba, elmehettünk kórustáborba, és DPR képviselő is voltam. Emellett részt vettem török OKTV-n, Tentamen versenyen és a „Ki mit tud?” versenyeken is, melyeken többször sikeresen szerepeltem. Letettem az előrehozott informatika, angol közép-, és emeltszintű érettségiket, továbbá megszereztem az ECDL jogosítványomat, az angol közép-, és felsőfokú nyelvvizsgámat és a jogsímat is. A későbbiekben szeretnék nyelveket tanulni, szervezni és sokat utazni, így továbbtanulási szándékaimat is elég széles körben adtam le (elvégre a mai világban több lábon kell állni).

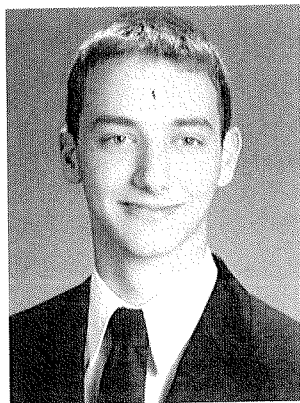

Stomfai Máté

Nagyjából 11340 óra. Ennyi az idő, amit én az iskola falai között 9 év alatt többé-kevésbé tanulással eltöltöttem. Ha ezt valaki nekem megmondja, amikor ötödikesként az iskolába jöttem, valószínűleg hanyatt-homlok elrohanok, de visszatekintve örülök, hogy nem így történt. Mióta ide járok, sok minden megváltozott, azonban bennem változatlanul fognak élni azok az emlékek, amelyek az iskolához kötnek.

Nem fogom elfelejteni például az ebédek utáni végeláthatatlan beszélgetéseket az Áprily teremben, a holland cserekapcsolat során szerzett élményeket, hogy az ablakból néztük végig a tornaterem építését, sem a kikönyörgött órai filmnézéseket, tanítás után a köpeny megkönnyebbült sóhajjal kísért ledobását. Az osztály életében - és az enyémben is - főszerepet kapott a mozgás, egymás után kétszer lettünk legsportosabb osztály, az iskolai röplabda csapattal Lónyai Kupát, a kosárcsapattal pedig a mezőtúri bajnokságot nyertük meg, utóbbi szintén a legjobb élmények között marad meg emlékezetemben.

Az itt eltöltött évek alatt sikerült megszereznem az ECDL bizonyítványt, valamint angolból és latinból a középfokú nyelvvizsgát. Jelentkezésemet a Semmelweis Egyetem orvosi karára adtam be.

Székely Ágoston

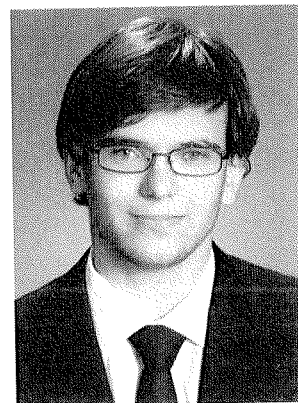
1992. július 6-án születtem Budapesten, három éves voltam, amikor kiköltöztünk Szigetmonostorra. Az ottani általános iskolából csatlakoztam 2006-ban a gimnáziumba, az akkori hetedik osztályba.

Nyolcadik év végén a nyelvi évfolyamot választottam, amit egyáltalán nem bántam meg. Örömmel fogok visszagondolni az itt eltöltött időre, különösen a különböző iskolai és iskolák közti sportversenyekre (a tavalyi mezőtúri kosár-arany, és a két évvel ezelőtti kiskunhalasi foci-ezüst a legkedvesebb emlékem), amiknek köszönhetően sikerrel pályáztam meg az Adria-ösztöndíjat, illetve elnyertem a "Z" ösztöndíjat tavaly év végén.

Nagy élményt jelentettek a táncpróbák, és hogy sikeresenadtuk elő télen a szalagavaton a betanult táncokat és a különböző osztályprogramok (kirándulások, színház) is maradandó emlékekkel gazdagítottak.

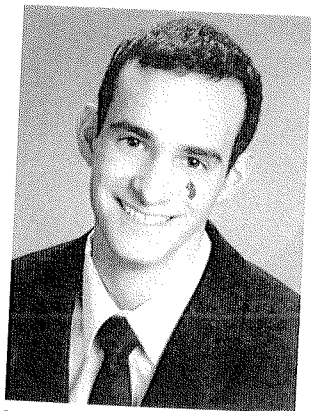
Az itt eltöltött éveim alatt ECDL jogosítványt szereztem, sikeres nyelvvizsgát tettem angol nyelvből, illetve két előrehozott érettségit is teljesítettem.

Ha minden jól megy, az ELTE informatika karára nyerek majd felvételt, de előtte még teszek egy kiruccanást Angliába, nyelvet tanulni, új embereket megismerni, így az első egyetemim évet egyből halasztanom, vagy passzívatatni fogom.

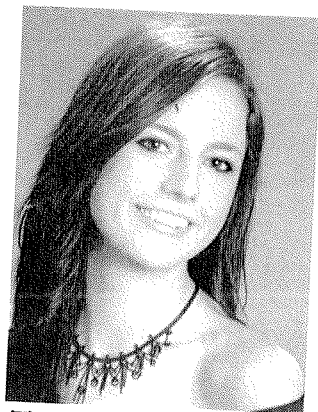
Szemán Bence

1992. augusztus 6-án születtem. Négy és fél éve járok a Szentendrei Református Gimnáziumba. A Móricz Zsigmond Gimnáziumból jöttem át. 15 éves koromig Budakalászon laktam és Békásmegyerre jártam iskolába. A sport már 4 éves korom óta szerepet játszik az életemben. Azóta Kalászra járok judózni, 3 éve pedig jiu-jitsuzom. Egy baleset miatt 1 évre abba kellett hagynom, és azóta is csak mérsékeltem csinálhatom. Az itt eltöltött 4,5 év alatt valahogy sikerült összeráznom a csapattal, de ehhez rögzös út vezetett. Az első fél-évem alatt 2 pofonért majdnem kirúgtak és nem mehettem osztálykirándulásra. Csak rövid időt tölthettem el az iskola falai között, de így is sok minden történt velem és az osztállyal is. Ez idő alatt kezdtem el Mangákkal/animékkal foglalkozni, itt szereztem meg az angol középfokú nyelvvizsgámat, itt sikerült megbukni az ECDL vizsgákon és az elmúlt két évben sikertelenül próbálkozni a jogsi megszerzésével, ami szintén a balesetemnek köszönhető. A legnagyobb élmény talán az erdélyi osztálykirándulás volt. Itt kovácsolódott össze az osztály egy csapattá, bár még mindig tudjuk bizonyítani, hogy az összefogás nem az erősségünk. Zárásként álljon itt egy gondolat, ami a szívemhez nőtt: „Nem lusta vagyok, csak energiatakarékos”

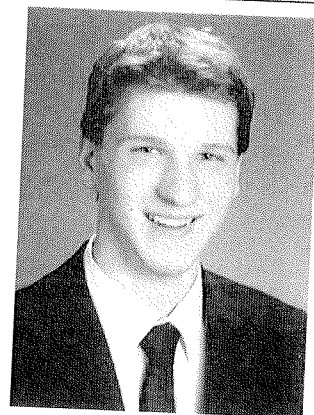
Szurmai Ferenc

Szurmai Ferencnek hívnak, 1992. október 21-én születtem Budapesten. Szentendrén Izbégen lakom szüleimmel és két testvéremmel. Tanulmányaimat az Izbégi Általános Iskolában kezdtem, majd a Szent András Általános Iskola befejezése után, immár ötödik éve a Szentendrei Református Gimnázium tanulója vagyok. Nyelvi előkészítő osztályban kezdtem, részben korábbi osztálytársaimmal, na meg az új osztálytársakkal, új és régi ismerősökkel. Az ötödik év végén már elmondhatom, hogy jó közösség vagyunk, jó csapat lettünk. Ebben igen fontos szerepe volt és van osztályfőnökünknek, Nyisztor Gergelynek, akinek első osztálya vagyunk. A közös osztályprogramok, az erdélyi kirándulás életünk felejthetetlen emlékei közé tartoznak. Remélem ezek a kapcsolatok a felnőtté válásunk küszöbéről kiállják az idő próbáját. Köszönetet szeretnék mondani tanárainak, akik az évek során segítettek tanulmányaimban, és felkészítettek a nagybetűs életre.

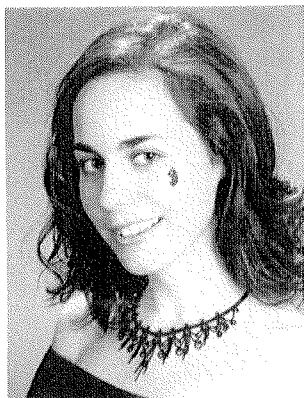
Szeretnék továbbtanulni, az Óbudai Egyetem három műszaki mérnöki szakára jelentkeztem: energetikai villamosmérnök, gépészmérnök, és had- és biztonságtechnikai mérnök, remélem a legjobbakat. Iskolám tanárainak, az itt tanuló diákoknak jó munkát kívánok az elkövetkező időkre.

Takács Bettina

Takács Bettinának hívnak, 1992. augusztus 22-én születtem Budapesten. Jelenleg Pomázon élek szüleimmel, húgommal és öcsémmel. 2007-ben nyertem felvételt a Refibe, előtte a Sashegyi Sándor Általános Iskolába jártam. Nehéz volt megválni az akkori iskolámtól, hiszen nagyon sok barátot szereztem, de kellemes meglepetés várt a gólyatáborban, amikor megismertem az osztálytársaimat. Az 5 év alatt rengeteg élményben részesültem, illetve életre szóló barátságokat kötöttem. Legemlékezetesebb élményem az erdélyi kirándulás volt, ahol rengeteget buszoztunk, ami nekem nagyon tetszett, mert közben gyönyörű, ismeretlen tájakat láthattunk. Másik legkedvesebb emlékem a szalagavató, amire hónapokon át készültünk hétfőgőken és délutánokon keresztül, de elmondhatom, hogy eredményesen. Összegezve nagyon sok élményt kaptam az iskolától és persze teljes mértékben felkészített a rám váró nagy betűs Életre is. Ugyanakkor megfelelő útmutatást és értékrendet is kaphattam az elmúlt évek alatt. Tanulmányaimat jövőre a BKF-en szeretném folytatni és remélem, felvételt nyerek. Viszont előtte sikeres érettségi vizsgákat szeretnék tenni. „A legvégén nem az fog számítani, hogy mennyi év volt életedben, hanem hogy mennyi élet volt éveidben.” /Abraham Lincoln/

Tóth István

1993 januárjában születtem, azóta Szentendrén élek családdal. 2007-ben felvételiztem a „Refibe” követve testvéreim példáját, akik már végeztek. Nyelvi előkészítőként lehetőségem volt közelebbről is megismerkedni az angol nyelvvel, amelyből nem sokkal később nyelvvizsgát is szereztem, melyet hamarosan egy ECDL bizonyítvány is követett. Az itt eltöltött évek alatt kétszer megnyertem az iskola Tentamen versenyt történelemből és az utolsó évben meghívtak a verseny pontozóbizottságába is. A gimnáziumi évek alatt sok szép emlékekkel és még hasznosabb tapasztalatokkal gazdagodtam. Szeretnék külön köszönetet mondani Nyisztor tanár úrnak, aki osztályfőnökként sosem fukarkodott időt szakítani rám. Természetesen a szép emlékek sorából nem maradhat ki az erdélyi osztálykirándulás, a szalagavató estéje-éjszakája és az azt előkészítő rengeteg munka sem. Az itt eltöltött öt év életem meghatározó ideje volt, amelyet sosem felejték el, hiányozni fognak a sulis barátok, a végtelennek tűnő töri faktok és a közös foci meccsek.

Virágh Zsófia

1992. szeptember 1-jén születtem, Budapesten. Nevemnek köszönhetően mindig utolsóként kullogtam a sorban, de a családban sikerült előrébb furakodnom, és megszülettem középső gyerekként. Van egy építészmérnöknek tanuló bátyám, és egy öcsém. Teljes mértékben keresztény nevelést kaptam, mai napig hálás vagyok ezért a szüleimnek. Az 5 év során rengeteget tanultam (inkább az életről, mint a könyvből). Számos szavalóversenyen vettem részt, és a színjátszó csoport sem maradhatott ki az életemből. Egy remek osztályba kerültem, ahol a filmtudásom, és talán (esetleg) a sporthoz való hozzáállásom is megváltozott. Ez az 5 év rengeteg nevetéssel és sírással telt. Kedvenc emlékem: „ha egyszerre hangosan köhög az osztály, az már telefon” :P. Rengeteg elképzelésem volt, hogy mi leszek, ha nagy leszek. Tipikus kislány voltam: mindig is balerina akartam lenni. Ezt tavaly elvettem, ugyanis kellene egy rendes szakma. Így a jelentkezésemet (1. helyen), az ELTE tanítóképző karára adtam be. Végül kedvenc igeversemmel zárom bemutatkozásomat: „Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.”

